

POSTANOWIENIE

14 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 14 stycznia 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa E. Z.

przeciwko S. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w M.

i B. Z.

o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji,

na skutek skargi kasacyjnej B. Z.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 29 kwietnia 2024 r., V ACa 543/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana B. Z. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 29 kwietnia 2024 r., wydanego w sprawie z powództwa E. Z. przeciwko S. sp. z o.o. z siedzibą w M. oraz skarżącej o zwolnienie zajętego przedmiotu z egzekucji.

Pozwana uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie następujących zagadnień prawnych:

1. Czy zaoferowanie wierzycielowi przez dłużnika, w celu umorzenia dotychczasowego zobowiązania, innego świadczenia, którego przedmiot jeszcze nie istnieje, lecz ma powstać w przyszłości stanowić może *pactum de in solutum dando*?

2. Czy możliwe jest zawarcie *pactum de in solutum dando* z zastrzeżeniem warunku?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie prawne powinno zostać sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie powinno być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. m.in. postanowienia SN z 11 stycznia 2024 r., I CSK 6184/22; z 13 grudnia 2023 r., I CSK 5954/22; z 25 października 2023 r., III USK 286/22).

Zagadnienia sformułowane przez skarżącą nie spełniają tych wymagań. Oparła je bowiem na założeniu, że przedmiotem umowy była rzecz przyszła, nieistniejąca. Tymczasem z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie przez sądy *meriti* wynika, że doszło do przeniesienia posiadania poprzez składowanie kukurydzy na wydzierżawionym terenie. Stan faktyczny ustalony w toku postępowania przed sądami powszechnymi nie może zaś być kwestionowany na etapie postępowania kasacyjnego ze względu na ograniczenie kognicji Sądu Najwyższego wynikające z art. 398¹³ § 2 oraz art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[a.ł.]

Mariusz Załucki

